

KAMPÁNY INDULT

Esztergom NEK missziós küldöttei Instagram kampányt hirdetnek 2018. június 1-től aug. 31-ig **EBBEN A TEMPLOMBAN IMÁDKOZTAM NYÁRON** címmel. Ha nyaralás alatt is elmegyünk templomba, a szentmise és az imádság mellett új lelki élményekkel gazdagodhatunk, történelmi, művészeti szépségeket láthatunk még a legkisebb, legismeretlenebb templomban is. Oszd meg a tiédet! Töltsd fel templomos fotóidat #nyaritemplomom2018 hashtaggel az Instagramra. **GYŰJTSÜNK ÖSSZE MINÉL TÖBB KÉPET 3 HÓNAP ALATT!** A kampányhoz lakóhelytől függetlenül bárki csatlakozhat. Magyar és külföldi templomok fotóit egyaránt várjuk. Kövess minket Instagramon: mindenkinek_esztergom és Facebookon is: Mindenki_NEK Készüljünk együtt a 2020-as Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra, amit hazánk rendezhet meg Budapesten!

HÍVOM A CSALÁDOKAT 2018 JÚNIUSÁBAN (II.)

Fontos tehát mindent megtennünk azért, hogy élhessünk a házasság szentsége felbonthatatlanságának csodálatos ajándékával és tegyük tökéletessé, főként pedig tegyük mindenki számára érthetővé, hogy Krisztus a házasság szentségében „új szívet” ad a házaspárnak, amellyel nemcsak „szívük keménységét” (ld. Mt 19,8) tudják legyőzni, hanem elsősorban képessé lesznek Krisztusnak, az új és örök szövetségben megtestesült, mindent felülmúló szeretetét egymással kölcsönösen megosztani. Ahogy az Úr Jézus a „hűséges tanú” (ld. Jel 1,5), az Isten ígéreteire mondott „igen” (ld. 2Kor 1,20), a legtökéletesebb példaképe annak a feltétel nélküli hűségnek, amellyel Isten a népét szereti, úgy a keresztény házaspárok is arra hivatottak, hogy részesedjenek Krisztus és menyasszonya, az Egyház örök szeretetének visszavonhatatlan felbonthatatlanságában. (ld. Familiaris consortio 20) Ismerve azt a hatalmas kincset, amely az evangéliumi igazságokat és az ezekből következő konkrét és realiztikus pasztorális irányelveket tartalmazza, felmerül a kérdés: mennyi időt, alkalmat és erőt szánunk keresztény közösségeink a házastársi és a házasság előtti pasztorális gondozásra? Nagyon könnyű lenne a házassági problémákért egyedül magukat a házasságokat hibáztatni. De vajon az egyházi közösségek adtak-e megfelelő lehetőséget arra, hogy a fiatalok érett, felelős döntéssel kössenek szentségi házasságot? „A házasság első éveiben eleven és kényes időszakot képeznek, melynek során a házaspároknak egyre inkább tudatosulnak a kihívások és a házasság jelentősége. A lelkipásztori kísérés ezért nem szorítkozhat az esküvő körüli kérdésekre. A pasztorációban nagyon fontos szerepet játszanak azok a tapasztalt házaspárok, akik segíthetnek a fiatalabbaknak az egyházi mozgalmakba bekapcsolódni, közösséget alkotni, összejöveteleket, tapasztalatcserét szervezni.” (AL 223)

Ugyanilyen fontos a konfliktushelyzetbe került családokkal való törődés is. Krisztus tekintetétől megvilágosítva az Egyház szeretettel fordul azok felé, akik nem teljesen részesednek életében, tudva és elismerve, hogy Isten kegyelme az ő életükben is működik, bátorítja őket a jó megtételére, az egymással való szeretetteljes törődésre, és arra, hogy szolgálatára legyenek a közösségnek, amelyben élnek és dolgoznak. (AL 291) Az isteni kegyelmet soha senki nem szoríthatja korlátok közé, mert mindenben és mindenütt jelen van, állandóan, emberileg elképzelhetetlen módon működik. „Őszintén hiszem – mondja Ferenc pápa –, hogy Jézus olyan Egyházat akar, amely figyel a Szentléleknek az emberi törékenység közepette osztogatott ajándékaira, egy olyan Anyát akar, aki ugyanakkor, amikor világosan kimondja objektív tanítását, mindig teszi a jót, még akkor is, ha közben az út sarától beszenyeződik cipője.” (AL308)

Hogyan lehet meglágyítani a „keményszívű” házasságra je-

lentkezők vagy házások szívét?

A keresztény hit központi és döntő kérdéséhez érkeztünk. Az egyik szélsőség azt vallja, hogy mivel Isten előtt mindenkinek a lelkiismerete számít, párkapcsolatának formáját maga választhatja meg. Ez a nézet kultúránkban gyakori és igen elterjedt. A másik – ma retrográdnak tekintett – nézet szerint meg kell különböztetni a „szabályos” keresztényeket azoktól, akik nem „szabályos” körülmények között élnek. Nyilvánvalóan e két szélsőség egyike sem egyeztethető össze sem az evangélium, sem az Egyház tanításával. Aki ugyanis nem tud véglegesen elköteleződni a szeretetben, hogyan tudna beteljesedni az örök élet, azaz Isten végtelen szeretetében való részesedés vágyában? Krisztus felséges üzenete, amelyet a világba hozott, és amelyet nem tudunk elégszer ismételni az, hogy Isten minden egyes embert feltétel nélkül és öröktől fogva szeret, és van egy mindnyájunkra vonatkozó nagy vágya. Ebből a szeretetből és vágyból senki sincs kizárva. Isten arra vágyik, hogy minden ember részesedjék örök szeretetében, eljusson az örök életbe, hogy része legyen Krisztusnak az egész emberiséggel együtt ünnepelt lakodalmában. Akik teljességgel megélik a házasság szentségét, már itt a földön ízelőt kaphatnak az örök lakomából. Azok sincsenek azonban kizárva ebből a lakomából, akik ugyan szentségi házasságot kötöttek, de az különböző okokból sérültek és gyógyíthatatlannak bizonyul. Az ő szívükben tehát még forróbb vágnak kell égnie azért, hogy eljussanak a lakomára.

Miért van az, hogy a házasságról, a családról szóló magyarázatokban és az Egyház pasztorális gyakorlatában gyakran olyan különböző vélemények és álláspontok jelennek meg, amelyek a keresztényekben kétségeket és zavarokat idéznek elő? Ennek oka az, hogy Isten vágyára, arra, hogy mindnyájunkat meghív az örök életre, gyakran földi és nem égi perspektívából nézünk. Ha egy hímzést a fonákjáról nézünk, csak kusza, értelmetlenül és zavarosan összefonódó fonalakat látunk. Ha azonban megfordítjuk ezt a hímzést, kiderül, hogy a látszólag rendetlenül összekuszált fonalából egy szép kép rajzolódik ki. Ugyanígy Isten vágyának szépségét és nagyságát csak akkor érezhetjük meg, ha az örökkévalóság felől közelítjük meg.

Mi számotokra az örök élet? Hogyan függ össze a házastársi elköteleződés az örök élet vágyával? Hogyan tudjátok gyerekeiteknek megmagyarázni, hogy mindnyájan meghívást kaptunk az örök szeretetben való részesedésre?

Irányítsuk tekintetünket a még el nem ért tökéletesség felé, hogy megfelelő perspektívában szemlélhessük családként bejárt utunk történetét. Személyes kapcsolatainktól nem követelhetünk olyan tökéletességet, szándékbeli tisztaságot és állandóságot, amellyel majd csak az eljövendő Királyságban találkozhatunk, de tartózkodnunk kell attól, hogy keményen elítéljük azokat, akik esendő állapotban vannak. Arra vagyunk hivatva, hogy törekedjünk magunkat és korlátainkat legyőzni, minden családnak szüntelenül ebben a törekvésben kell élnie. Kerekedjünk fel mindnyájan, haladjanak a családok az élen! Amire ígéretet kaptunk, az minden képzeltet felülmúl. Sohase veszítsük el reményünket korlátaink miatt, és ne mondjunk le a szeretet és a közösség Isten által számunkra fenntartott teljességének kereséséről. (vö. AL 325) Sőt, mivel a házasság szentsége – hasonlóan az egyházi rendekhez – az Egyház építésének és missziós küldetésének támogatására rendeltetett, azoknak, akik a házasság szentségének kegyelmében élnek, még nagyobb a felelősségük a házastársi és családi krízishelyzetekért. Ezek a helyzetek figyelmes megkülönböztetést és tiszteletteljes kísérést igényelnek, elkerülve minden olyan megnyilvánulást és magatartást, amely diszkriminációt éreztetne az érintettekkel szemben, ellenkezőleg, bátorítani kell őket a közösség életében való részvételle. A keresztény közösség számára az, hogy gondját viseli ezeknek az embereknek, nem a házasság felbonthatatlanságára vonatkozó hitének és tanúságtételének a gyengítése: sőt, az Egy-

ház éppen ebben a gondoskodásban mutatja meg szeretetét. (vö. AL 243) Ilyen értelemben a házasság felbonthatatlanságát nem csak a pár kapja ajándékba, hanem az egész közösség, és különösen azok, akik a házasságukban a krízis sebeit viselik. Más szavakkal a házasság kegyelem, istenáldotta közösségük ereje, ez az elfojthatatlan erő nem zárható a párt, vagy a családot körülvevő falak közé. Ellenkezőleg, természeténél fogva kiterjed mindenhova, és elér mindenkit, különösen azokat, akik házassági és családi drámák áldozatai, hogy élvezzék a közösség balsamát, Isten gyengédségét és együttérzését. Így válik a felbonthatatlanság ajándékká az egész Egyház részére, mert mindenkinek Isten örökké hűséges szeretetét jelenti Jézus Krisztusban. Isten nagy vágya, hogy mindnyájan részesedjünk Krisztus örök lakomájából. Legyen meg az Ő akarata! *Bíró László püspök*

NAGYKORÚ LETTEM

Most már hivatalos. Felnőtt lettem, és erről immár papírom is van, pecsétes irat tanúsítja, hogy 10-én a Józsefvárosi Szent József templomban a bérálás szentségéhez járultam. Másként mondva egyházi értelemben is elértem a nagykorúságot.

Az, hogy 50 már betöltöttem, ebben az összefüggésben nem számít. Az öszlő haj nem egyenlő a bölcsességgel, a középkorú kinézet nem jelent sem érettséget, sem tapasztalatot. Itt és most mindez nem számít, ha lélekben még kicsi vagyok. Vagy legalábbis nem is olyan rég még nem voltam túl nagy.

Krisztust követni szándékozó emberként egyszer már újjászülettem. Emlékszem az első találkozásunkra, Tóni atyával beszélgetve évtizedek óta cipelt terhettől szabadulva csodálkoztam rá: hogyan lehetséges ilyen könnyű lélekkel, csak így, ennyire lazán, felszabadulva kísértelni a plébániáról?

És a lelki kisgyermekből mindjárt kisiskolás is lettem, amikor megkaptam az első házi feladatot: Márk evangéliumát olvasni, vasárnap misére menni, a kérdéseket összeírni... A következő nyáron első áldozó lettem, az első gyónásra készülve összeírtam addigi életem bűneit. 48 év történéseit kellett összefoglalni, három papírlapot róttam tele sűrűn, és az csupán a felsorolás volt.

Utána azon kaptam magam, milyen könnyen vállalom addig szégyellt hiányosságaim, milyen lazán beszélek korábban kínosan takargatott korlátaimról. És legnagyobb meglepetésemre, bénaságaimtól nem lettem sem kevesebb, sem kisebb. Sőt.

A párhuzamnál maradván kijártam az iskolát. Jött a lelki kamaszkor. Nagy tettekre vágyva, csekély tudással, fellobbanó lelkesedéssel, önbizalmat keresve telt a következő év. Hogyan tovább? Egy ismerősöm büszkén újságolta, ő már a bérálkozásra készül. Tanév elején én is felhívtam Tóni atyát: nincs még egy felnőtt hittanos csoport? Persze volt. Az ima, a párbeszéd, a bizalom és az őszinteség igénye megjelent a mindennapjaimban. Új utak nyíltak előttem.

A bérálás vasárnapján Süllei László püspöki helynök atya azt kérdezte Tóni atyától: felkészültnek és méltónak találja a jelentkezőket a bérálás szentségére? Ő azt felelte, igen. 16 bérálkozóból 15-re ez alighanem helytálló is volt. Én úgy értékeltem, mint megelőlegezett bizalmat, amihez majd fel kell nőni (még mindig, egy kicsit).

A misében olvasott evangéliumot értelmezve a helynök atya arról (is) beszélt, akiket a Lélek elhív, azok a kiválasztottak. Jézus tanítványai nem az írástudók, a farizeusok és a törvények ismerői közül kerültek ki, hanem egyszerű halászok, pénzváltók voltak. Majd nevesítette is őket: Antal, Tamás, Gizella – és a többi bérálkozó személyében. 16 tanítvány, akik feleltek a hívásra.

A bérálás szentségében részesülve felnőttek lettünk.

Nagykorúak. Cselekvőképeselek. Felelősek.

Én a magam részéről egy másik szóra is emlékszem a helynök atya ünnepi beszédéből, ő ugyanis azt mondta: tizenhat fiatal felnőtt. Nemcsak felnőtt. Fiatal is. *Romhányi Tamás*